

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 172. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277214096/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Og jeg vidste, hun skulde blive hans. Han måtte hende; hun var det største — som Præmien.

Beständig måtte vi begære det samme, vi, der var længere fra hinanden end alle — og nærmere, ja ens.

Og jeg vågnede, og fandt mig i hans Klæder.

Og jeg glemte, at hvad nu var mig givet, kunde aldrig tages, end ikke af ham, ja end ikke af hende.

I det Øjeblik, jeg horte Guds Kalden: „Se, nu gaves dig det største af alt: at se en Søskenesjæl, gå bort og forvar det,“ da luede hin Tvedragt mellem Ånd og Kød påny.

Jeg glemte, at os var Frigørelsens Nåde og Sorg til-delt. Og jeg begærede hende, just som hun sad dér, blussende af sit Køds fagre Dragt.

O, jeg forlangte hende ikke i min Favn! Men jeg forlangte hende urørt som nu. Jeg anrøbte dette Øjeblik af standse, Tiden at stå stille, Lampens Lys at fæstne sig i evig Glorie om hendes Hoved. Jeg krævede, de andre skulde glemme os to for altid; vi to være ene til; ene jeg se på hende og hun stirre frem for sig som nu.

Jeg begærede, at det, der var mig skænket som en Evighed, skulde dvæle i Sekundet.

Min Kærlighed til hende havde vakt den Egoisme, som hidtil havde slumret, og som den ganske skulde have reddet mig fra, om jeg havde fulgt Guds Vilje og ikke min egen.

Og da nu i det samme Professoren tav, og Student-erne brød op, takkende og henrykte trængtes om ham, og strax efter søgte ned mod Døren efter deres Tøj, og hun blev borte i Stimen, vidste jeg, at jeg vilde komme igen næste Gang, hver Gang — så længe jeg fik Lov.

Da så jeg Adam og hende. Han havde bøjet sig for hende og kysset hendes Hånd til Farvel, og hun havde hilst ham, med sænket Pande, i et Knix.

Og nu rejste han sig, knejsende, med det lyse Hår tilbagekastet og Blikket i hendes.

Og jeg så hende skælve og Hænderne bedende søge hinanden. Og det hviskede gennem mig: Bed kun, hans Vilje står du ikke imod!